

A Kúria a dr. Hegedűs D. Andrea pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Török Tamás ügyvéd által képviselt alperes ellen rendes felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 13.M.3001/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 59.Mf.630.193/2010/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 59.Mf.630.193/2010/3. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, egyebekben hatályában fenntartja. A felülvizsgálati eljárásban 100 %-ban pernyertes felperes pártfogó ügyvédjének díját az alperes viseli. Kötelezi a alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 85.170 (nyolcvanötezer-egyszázhetven) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében 1997. július 1. napjától kezdődően jogutódlásra tekintettel folyamatos jogviszonya fennállásának megállapítását kérte arra hivatkozással, hogy a munkáját azonos feltételek között, azonos munkakörben ugyanazon munkáltatói jogkörgyakorló és utasítási joggal rendelkező személyek mellett ugyanazon a helyen végezte. Hivatkozott arra, hogy az ismételt „kiléptetésekkel és beléptetésekkel” az alperes rendeltetésellenes joggyakorlást valósított meg. Vitatta az átszervezés tényét és kérte a felmondás jogellenességének megállapítását hivatkozva arra, hogy a helyére más munkavállalót vettek fel. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 13.M.3001/2008/20. számú ítéletével megállapította, hogy a felperes munkaviszonya 1997. július 1. napjától jogfolytonos. Az alperes 2008. május 29-én kelt rendes felmondással jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, amely 2009. május 31. napján szűnt meg. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabér címén 331.235 forintot, felmondási időre járó bér címén 69.510 forintot, végkielégítés címén 270.000 forintot, valamint 4 havi átlagkeresetének megfelelő 360.000 forintot azzal, hogy a 100 %-ban pernyertes felperes pártfogó ügyvédjének díját az alperes teljes mértékben viseli. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1997. július 1-jén létesített munkaviszonyt a S.T.SZ. Kft-nél kézbesítő munkakörre. Ezen cégtől való kiléptetését követően a felperessel munkaszerződést kötött 1998. január 1. napjával a R. Kft-vel szintén kézbesítő munkakörre. Két év elteltével a kiléptetést követően az R. Rt-vel kötött munkaszerződést gazdasági ügyintéző munkakörre 2000. április 28. napjával, azonban ismét kézbesítői feladatokat végzett. Ezt követően a M.I.O.SZ. Kft. (M. Kft.) 2005. február 1. napjával munkaszerződést kötött a felperessel kézbesítő

munkakörre. A munkaviszonya közös megegyezéssel szűnt meg 2007. december 31-ével, ezt követően 2008. január 2. napján létesített munkaviszonyt az alperessel kézbesítő munkakörre. A munkáltatói jogkör gyakorlója a felperes felett K.P. volt a M.I. Kft.-vel kötött munkaszerződésig, az utasítási jogot G.B.A. gyakorolta. Az alperes 2008. május 29-én kelt rendes felmondással szüntette meg a felperes munkaviszonyát átszervezésre hivatkozással. Részére 1 havi jutalmat, valamint 1 havi felmondási időre járó átlagkeresetet fizetett. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a bizonyítékok mérlegelése és egybevetése alapján az volt megállapítható, hogy a felperes jogfolytonos munkaviszonyban állt 1997. július 1. napjától. Munkaköre ugyanaz volt, a munkavégzési helye annyiban változott, hogy az M. B. - amely részére a tevékenységet folyamatosan ellátta - a B., K.L. utcai épületbe költözött. A munkáltatói jogkör gyakorlója K.P. volt, azonban az utasítási jogot G.B.A. gyakorolta egészen a K.V. Kft.-ben történő alkalmazásig. A felperes munkatársai is alátámasztották azon munkáltatói eljárást, miszerint kiléptették őket, majd az új munkaszerződést alá kellett írniuk. A bíróság nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, hogy nem lelhető fel kapcsolódási pont az M. Kft., valamint az alperesként a perben szereplő K.V. Kft. között, ugyanis megállapítást nyert, hogy ez utóbbi kft.-hez ugyanúgy került a felperes munkaviszonyba, mint a korábbi cégekhez, ugyanazon munkakört töltötte be, és annak ellenére, hogy az ügyvezető személye megváltozott, az utasítási jogot G.B.A., valamint R.E. gyakorolta felette. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkáltatói jogok a K.V. Kft.-re átszálltak, így a felperes jogfolytonosan állt az alperesnél munkaviszonyban. Az ügyvezető 2008. március 20-án kelt levelében arról értesítette G.B.A.-t, hogy a társaság kézbesítői ágazatának feladatai a jövőben megnövekednek, ezért annak átszervezése válik szükségessé. Kérte, hogy vizsgálják meg R.E. csoportvezetővel a jelenlegi kézbesítői állományból ki alkalmas, illetve ki nem a többletfeladatok ellátására. Ezen levélre 2008. április 22-én válaszolt G.B.A., és négy munkavállalót jelölt meg, akiket a többletfeladatok ellátására nem ítéltek alkalmasnak. Ebben a felsorolásban a felperes neve is szerepelt. 2008. május 5-én N.T.A. ügyvezető G.B.A.-hoz írt levelében elrendelte, hogy a négy munkavállaló munkaviszonyát közös megegyezéssel, vagy munkáltatói rendes felmondással meg kell szüntetni.

Az alperes előkészítő iratában akként nyilatkozott, hogy a kézbesítői állomány átszervezése előtt 13 fő, és átszervezése után is 13 fő volt, az átszervezés nem járt létszámcsökkenéssel, a megnövekedett feladatmennyiség ellátására alkalmas munkavállalókból állt össze a kézbesítői állomány. Bár mindkét felettes utalt arra, hogy a felperes munkavégzése nem volt megfelelő, munkatársai nem szívesen dolgoztak vele, a bíróság ezt figyelmen kívül hagyta, ugyanis a felperes munkavégzésével összefüggésben nem történt semminemű kifogás a rendes felmondásban, abban kizárólag az

átszervezésre hivatkozott az alperes, így az a perben már nem volt vizsgálható. Az elsőfokú bíróság az Mt. 100. §-ában foglaltak alapján kötelezte az alperest a felperesi járandóságok megfizetésére. Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, míg a felperes a kamat tekintetében kérte annak megváltoztatását. A Fővárosi Bíróság 59.Mf.630.193/2010/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított teljesítési határidő alatt az elmaradt munkabér, a felmondási időre járó bér és a végkielégítés után 2009. július 1-jétől a kifizetés napjáig fizessen meg a felperesnek késedelmi kamatot, az ezt meghaladó kamatigényt elutasította. Rögzítette, hogy a felperes a másodfokú eljárásban 100 %-ban pernyertes lett, így a pártfogó ügyvéd díját az alperes viseli, továbbá az alperes köteles 85.170 forint fellebbezési eljárási illetéket is fizetni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete - a fellebbezésnek megfelelően - nem tért ki arra, hogy az Mt. 85/A. § (1) bekezdésének a) vagy b) pontja alapján állapította meg a munkajogi jogutódlást, az általa kifejtettekben azonban egyértelmű, hogy a döntése az említett jogszabály (1) bekezdés b) pontján alapul. A bizonyítási eljárás során felmerült minden adat arra utal, hogy az alperes és a korábbi gazdasági társaságok is átvették a munkáltatók által elvégzett tevékenységet a munkavégzési hellyel és a munkavállalókkal együtt, a tevékenységet folyamatosan tovább végezték az M.B. részére, megőrizve a gazdasági egység identitását. A jogutódlás kérdését illetően nincs jelentősége annak, hogy az azonos tevékenységet harmadik fél javára végezte az átadó és az átvevő, és ilyen módon a megállapodás is a harmadik személlyel jött létre. Az a körülmény, hogy az alperes az MB.-vel kötött szerződést a bíróság rendelkezésére bocsátani nem volt hajlandó, és az M.B. általi megküldéshez sem járult hozzá, a perben - egybevetve az egyéb bizonyítékokkal - az alperes terhére értékelendő. A másodfokú bíróság egyetértett azzal az elsőfokú bíróság által tett megállapítással, hogy az alperesnél nem történt átszervezés, a szervezeti átalakítás nem volt igazolt, és az alperes a felperes alkalmatlanságára hivatkozott. Utóbbi a felmondás tárgyát nem képezte, ezért az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a perben a felmondásban nem szerepeltetett indok nem vizsgálható. A másodfokú bíróság a felperes Pp. 247. § (1) bekezdés b) pontja értelmében megengedhető keresetfelemelése folytán rendelkezett az alperes kamatfizetési kötelezettségéről, a felmondási időre járó bér, a végkielégítés és az elmaradt munkabér esetében figyelemmel az új munkaviszony létesítésének időpontjára. Elutasította az átalánykártérítés utáni kamatigényt, mert az az ítélet jogerőre emelkedésekor esedékes. Az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet „megváltoztatását”, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A felülvizsgálati érvelés szerint önmagában véve az a körülmény, hogy az alperes és más társaságok az M.B. részére végeztek

tevékenységet, nem jelenti azt, hogy az Mt. 85/A. § (1) bekezdés b) pontja szerinti megállapodás létrejött volna akár az alperes és az M.B., akár az S. Kft., az R. Kft., az R. Rt., és az M.B. között akár az M. Kft. és az M.B. vonatkozásában. Peradat nem bizonyítja azt, hogy bármilyen megállapodást kötöttek volna a fenti gazdasági társaságok, iratellenes a másodfokú bíróság azon megállapítása, hogy a bizonyítási eljárás során felmerült minden adat erre utal. A Pp. 164. § (1) bekezdésében írt bizonyítási szabályt sérti az a másodfokú bírósági megállapítás, miszerint az alperes terhére értékelendő, hogy nem bocsátotta rendelkezésre az M.B. Zrt.-vel kötött megállapodást. Ezzel szemben a valóság az, hogy az M.B. üzemeltetési kft. 2009. augusztus 24. napján kelt, és az iratok között 17. sorszám alatt fellelhető iratban akként nyilatkozott, hogy a munkaügyi bíróság által kért adatok üzleti titkot képeznek, ezért azokat nem bocsátja a bíróság rendelkezésére. A felperes nem csupán az alperes és az M. Kft., hanem az összes többi cég közötti megállapodás megtörténtének tényét tartozott bizonyítani a jelen perben, amely sikertelen volt. Az M. Kft. és a felperes a jogviszonyt közös megegyezéssel szüntette meg, amelyet határidőn belül a felperes nem támadott meg, így maga is elismerte annak jogszerűségét. A felperes csak a jelen perben hivatkozott először arra, hogy közötte és az M. Kft. közötti megegyezés állítólagosan jogellenes volt. A munkaviszony megszüntetésével kapcsolatosan a bizonyítási teher az alperesen nyugodott. Ugyanakkor a felperes maga csatolta a rendes felmondást tartalmazó iratot, amelyből egyértelműen és világosan megállapítható, hogy a rendes felmondás indoka a munkaterület átszervezése volt. Ebből fakadóan a többletfeladatok ellátására a felperesi munkavállaló alkalmatlan volt, ezért került sor a rendes felmondásra, amelyet alátámasztott G.B.A. tanúvallomása is. A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult. Hivatkozása szerint 2003. július 1-jétől már nem feltétel a munkavállalók folyamatosan történő tényleges továbbfoglalkoztatása. Az új szabályozás - a 2001/23/EK. irányelv 1. cikk (1) bekezdés b) pontjában foglaltakkal összhangban - a jogutódláshoz azt a kívánalmat fűzi, hogy olyan gazdasági egység átruházására kerüljön sor, amely megtartja az identitását. Az átruházás célja pedig az, hogy az átvevő az adott tevékenységet tovább folytassa, vagy azt újból beindítsa. Jelen perbeli esetben éveken keresztül ez történt. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a jogvita eldöntése során az Mt. 85/A. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltak megvalósulása volt vizsgálat tárgyává tehető. Ennek értelmében a munkáltató személyében bekövetkező jogutódlásnak minősül a munkáltató anyagi, illetve nem anyagi erőforrásai elkülönített, szervezett csoportjának (például gazdasági egység, üzem, üzlet, telephely, munkahely illetve ezek része) a további működtetés,

illetve az újbóli beindítás céljából e törvény hatálya alá tartozó szervezet vagy személy számára történő megállapodáson alapuló átadása és átvétele, így különösen adásvétel, csere, bérlet, haszonbérlet, illetve gazdasági társaságba való belépés vagy bevétel révén. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint - figyelemmel a 2001/23/EK. irányelvben foglaltakra is - a törvényben megjelölt megállapodás nemcsak az átadó, átvevő viszonylatában vizsgálendő, hanem harmadik félnél történő megvalósulását is értékelni kell az identitását megőrző gazdasági egység esetében. A jogerős ítélet jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy az alperes - a felperest korábban foglalkoztató gazdasági társaságokkal egyezően - átvette az ellátandó feladatokat, a munkavégzési helyet és a munkavállalókat, akik tevékenységüket folyamatosan az M.B. érdekében látták el. Valamennyi rendelkezésre álló bizonyíték alapján - különös tekintettel G.B.A. tanúvallomására - egyértelműen igazolást nyert a jogutódlás ténye akkor is, ha az M.B.-vel kötött szerződés nem állt a bíróságok rendelkezésére meg nem indokolt üzleti titokra hivatkozással, amely alól a felmentést egyébként az alperes sem adta meg (beadvány 1. bekezdés utolsó sor). Önmagában az a körülmény, hogy a felperessel közös megegyezéssel jogviszony megszüntetését írták alá a megelőző foglalkoztatása során, nem alkalmas a jogutódlás megállapításának megcáfolására. Ugyancsak helytálló a bíróságok azon okfejtése, miszerint az alperesnél átszervezés megtörtént, szervezeti átalakítás nem volt bizonyított, és létszámleépítésre sem került sor. Az alperes még a felülvizsgálati kérelmében is azt állította, hogy az átszervezésből fakadó „többfeladat ellátására felperesi munkavállaló alkalmatlan volt” (felülvizsgálati kérelem 3. oldal 3. bekezdés). Ezen körülmény (alkalmatlanság) a felmondás tárgyát nem képezte, így a felülvizsgálati eljárás során sem volt vizsgálható [Mt. 89. § (2) bekezdés]. A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletnek felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét (a felperesi követelést részben elutasító rendelkezést) nem érintette, egyebekben hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján. A felülvizsgálati eljárásban teljes mértékben pernyertes felperes pártfogó ügyvédjének díját az alperesnek kell viselnie a Pp. 78. §-a, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-a alapján. Az alperes illetékfizetési kötelezettsége az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésén, valamint a 13. § (2) bekezdésén, és a 15. § (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2012. június 27.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hitelével. Nné tisztviselő